

ΑΠΟ ΤΟ "ΜΑΥΡΟ ΚΑΡΑΒΙ,"

Ἀθήνα, 22 Θεριστή 1914

Ἀγαπητέ μου,

Σοῦ στέλλω τοὺς στίχους ποὺ σοῦ ἔταξα.

Τὸ «Μαῦρο Καράβι» εἶναι ἡ πολυτραγούδιση ναυτική ἐκστρατεία τοῦ Ρουμελιώτη Γιάννη Σταθά. Ὁ πόλεμος μὲ σταμάτησε ἀπάνω στὴν ὥρα ποὺ ἔγραφα τὸ ρήμαγμα τῆς Ρούμελης ποὺ ἔμεινε μὲ τὰ χωράφια μοναχὰ καὶ τὶς στάνες ἔρμες ἀπὸ τοὺς πιστικούς.

Δὲν ἤθελα νὰ δημοσιεύσω κομμάτια, οὔτε ξέρω ἂν θὰ τὸ τελειώσω ποτέ.

Ἀλλὰ δίνω αὐτοὺς τοὺς στίχους τώρα ποὺ γιορτάζουμε τὸ Θεριστὴ τοῦ 1913, γιατί θαρρῶ σὰν νὰ εἶνε γραμμένοι γιὰ τὴν περισυνὴ Ρούμελη, ποὺ ξαναρήμαξε σὰν τότε, ἀπὸ τὴν ἴδια ἀφορμὴ καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ξενιτεμμένα ἀπάνω-κάτω στὰ ἴδια μέρη ποὺ ἐδῶ κ' ἐκατὸν τόσα χρόνια τὸ «Μαῦρο Καράβι» ἀρμένιζε.....

Ἰδικός σου

Στέφανος Γρανίτσας

Κ' ἦρθεν ὁ Μάης ὁ γλεντερός καὶ στοίχειωσεν ὁ
[κάμπος,
μέσ' τὰ λειβάδια χύμισε τὸ λιγερὸ χορτάρι
ὥς τὰ λαγώνια σκέπασε τὰ λεύτερα πουλάρια
— Ἔρμε Βαλμὰ πῶς τὰ σουρᾶς στῆς ξενιτιάς τὸν
ἦπνο!—

πήδησε ὁ βίκος στὰ σπαρτὰ νὰ πνίξη τὸ σιτάρι
κ' ἐκεῖνο μάταια κατρεάει τῆς βοτανίστρας χέρια
μάταια καὶ τ' ἀντίκλαρο ἴσκιωσεν ἔρμες ροῦγες
στον ἀνοιξιάντικο ἀργαλειὸ δὲ θὰ στρωθῇ μιὰ ὑφάντρα
τοῦ νυφικοῦ τῆς κρεβατιοῦ νὰ ὑφάνῃ τὰ στρωσίδια
δίπλα στὰ καλοσήμαδα τῶν τρυγονιῶν τραγούδια·
μόνο στὰ κορφοκλώνια ἡ περιγιαλάστρα ἡ κίσα
κάνει τὸν ἦχο τῶν χτενιῶν κι' ὁ κάμπος βαλαντώνει
τὸ στάχυ χάϊδα νείρεται στῶν κοριτσιῶν τὰ στήθια
ἡ βρύση κρυφομίλημα κ' ἡ στράτα τὸ τραγοῦδι.
Καὶ χτὲς τὸν κοῦκο ἀλάφιασε τοῦ Θεριστῆ τὸ κάμα
τὸ χλιδ τὸν κάμπο παρατάει στὰ πλαγερὰ κλαρώνει
δροσολογιέται στὶς ὀχτιές καὶ στὶς ξερβιές χαλάβρες
τώρα τὸ λέει ἡ πέρδικα μὲς τὰ δασιὰ φτερούσια
ὥς τρώει τὸ λιανοστούρνιστο καὶ λαγαράει ἡ φωνὴ τῆς
καὶ μὲς τ' ἀργὸ τὸ λιόγεσμα σκαρτίζει τὸ κοπάδι
γιὰ τὸ ἔρμο ἔρrouσε κα' τοῦ βουνοῦ τὴ στράτα
μπρὸς τὸ γκισέμι ἀργόπορο μὲ τὸ βραχνὸ κουδοῖνι
καὶ πίσω του ἄλλαλῃ ἡ κοπὴ δίχως ἀχοὺς καὶ πρόγονους,

κορίτσα δὲν τὴν δέχτηκαν νὰ τὴν κοπραματώσουν
μήτε μὲ μαγιολούλουδα ἐπλέξαν τ' ἀρμεχτάρια
φωτιά τῶν ἔρμων γαλαριῶν τῶν ἀρμεγο μαστάρι
κ' ἐβέλαξεν ἀνάρμυρο τ' ἀκούρευτο κριάρι·
βράχνιασαν τὰ πρατόσκιλα νὰ μάχωνται τ' ἀγρίμι
κ' ἔστησαν τριδιπλο χορὸ οἱ λύκοι μὲς τὶς λάκες
σαλαῖτο ποὺ δὲ γροικᾶν καὶ σουρίμα δὲ βάζει
σὲ χουνναβιά, σὲ πύλακα, σὲ ρέμα, σὲ σουκήπα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΟΡΑΤΙΟΥ

4^η ὉΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΗΣΤΙΟ

(Παράφραση)

Μὲ τὴν ἀνοιξὴ ποὺ ἐγύρισε
Ὁ τραχὺς χειμῶνας σβύνει,
Κι' ἀπ' τὸ ζέφυρο φαιδρύνει
Τῶν ἀνθρώπων ἡ καρδιά.
Τὰ καράβια τὰ ὀλοστέγνωτα
Μὲς τῇ θάλασσᾳ τραβοῦνε,
Καὶ τὶς στάνες παρατοῦνε
Τὶς στενόχωρες τ' ἀρνιά.

Τώρα γίνεται δυσάρεστο
Καὶ τὸ σπῆτι στοὺς χωριάτη
Καὶ πεντάμορφο παλάτι
Ἔχει πλιά τὸν οὐρανὸ,
Καὶ στοὺς κάμπους τοὺς ἀπλόχωρους
Πλιά δὲ στρώνεται τὸ χιόνι,
Μὲν στοῦ φεγγαριοῦ π' ἀπλώνει
Τὸ χλωμὸ τὸ φῶς, χορὸ

Ἡ Ἀφροδίτῃ ἡ Κυθηριώτισσα
Σέρνει καὶ κατόπι πάντ'
Χάρες, Νύφες καὶ χτιπάνε
Τὰ ποδάκια ρυθμικά,
Ὅταν ὁ Ἡφαιστος ὁ ἀκούρατος
Νὰ φλογοσυμπάει τ' ἀγύρια
Τῶν Κυκλώπων ἀργαστήρια
Ἀρχινάει σπουδαχτικά.

Μὲ μυρτιές τῶρ' ἄς στολίσουμε
Τὸ λαμπρότατο κεφάλι,
Ἡ καὶ μ' ἀνθία πῶχει βγάλει
Ἀπαλαίνοντας ἡ γῆ.
Καὶ στὰ δάση τὰ ἡλιοστόλιστα
Ἄς θυσιάσουμε ἀρνάκι
Εἰς τὸ Φαῦνο, ἡ κατσικάκι,
Κατὰ πῶς ἐπιθυμεῖ.